

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9815/2022
29.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., кога заступа Марица Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова – Сектор за ванредне ситуације, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6305/20 од 10.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6305/20 од 10.01.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6305/20 од 10.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 6869/18 од 10.01.2020. године усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 188.160,00 динара са законском затезном каматом од 10.01.2020. године па до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено обавезивање тужене на исплату законске затезне камате на износ материјалне штете досуђен првим ставом изреке, за период од 14.05.2015. године до 10.01.2020. године. Трећим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 63.126,00 динара ас законском затезном каматом од извршности пресуде, па до исплате.

Првим ставом изреке пресуде Вишег суда у Београду Гж 6305/20 од 10.01.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 6869/18 од 10.01.2020. године, у првом и трећем ставу изреке. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложила да се сходно члану 404. став 1. ЗПП иста сматра изузетно дозвољеном.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају није потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, а ревизијско указивање на једну одлуку другостепеног суда у којој је заступљено другачије правно ставновиште, без утицаја је на могућност другачијег одлучивања с обзиром да се конкретна судска одлука заснива на чињеничном стању утврђеном у појединачном случају.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачке 5. у вези са чланом 479. и ставом 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из првог става овог члана (члан 33. став 2. ЗПП). Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбом ради накнаде штете, поднетом дана 26.04.2018. године, вредност предмета спора означена је у висини од 188.160,00 динара, сагласно чему је овај поступак вођен по правилима за спор мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је применом члана 413. ЗПП иста одбачена као недозвољена другим ставом изреке овог решења.

Имајући у виду одлуку садржане у првом и другом ставу изреке овог решења, сходно члану 165. став 1. ЗПП, трећим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић